

a törvény eredeti intencióját és a kártérítési gondolat hangsúlyozásával réamutat arra, hogy az adós csak akkor tartozik az itt megjelölt magas kamattal, ha a hitelezőnek tényleges valorizációs kára van. A VII. tanács újabb ítéleteiben következetesen megállapítja, hogy az 1924. év végétől a magyar korona árfolyam értékében nemhogy romlás, sőt némi állandósultnak mondható javulás állt be: nincs tehát alapja az 1923. XXXIX. t.-c.-ben meghatározott kárkamatok megítélésének (7918/19—1926 május 20.); mert ez a törvény a korona értékcsökkenéséből keletkezett kár megtérítését célozza, a mai viszonyok között pedig ez nem indokolt. (119/1926—1926 június 10.) Mind-ezen esetekben a törvényes 5% kamatot ítéli meg.

A gazdasági szükség nyomása alatt az elmúlt 10 évben legfőbb bíróságunk oly gyakran volt kénytelen a *lex lata* rugalmas kereteibe annak szellemétől és rendeltetésétől idegen megoldási formákat szorítani, hogy végre örömmel üdvözölhetünk minden olyan kísérletet, amely amellett, hogy a jogi fogalmak szubtilitását és a törvény eredeti céljait hangsúlyozza, nincsen diszharmoniában az élet jelenségeivel, sőt azokat tükrözve és azokra visszahatva gazdaságunk lassu, de állandó gyógyulására mutat.

Biztosítási összeg valorizációja. Felperest 1913 november 7-én tűzkár érte, amelyből kifolyólag a biztosító társaságot 22.500 korona kár erejéig perelte. Az 1924. évi március hó 30-án hozott és jogerőre emelkedett elsőbírósági ítélet a fenti tőkét és ennek 1914 február 15-től számított 5%-os kamatait ítélte meg. Alperes biztosító társaság a marasztalási összeget 1924 április 23-án megfizette. A felperes ezen ítélet után az értékkülönbözet megfizetésére is pert indított. A két elsőfoku bíróság elutasító álláspontjával szemben a Kuria P. VII. 221/926. sz. határozattal az értékkülönbözet 20%-át megítélte, azzal az indokolással, hogy a megítélt követelés 1914 február 15-én esedékessé vált és alperes az összes perbeli körülmények figyelembevételével a 20%-os valorizációt köteles túrni, mert a valorizáció alapja nem az adós vétkessége, hanem a fizetés idejéig beállott pénzromlás.

Ez az ítélet elvileg is figyelmet érdemel, főként azon negatív körülménynél fogva, hogy az indokolás hallgat arról, hogy biztosítási szerződésből eredő igényről van szó, amely igényeket a valorizációs javaslat lényegben kiveszi a valorizáció alól. A Kuria indokolása szerint arra kell következtetni, hogy a részleges valorizációnak a Kuria akkor is helyet adott volna, ha a valorizáció magában az alapperben érvényesített volna. Csupán annyi megszorítást tesz a Kuria, ezt sem kifejezetten, hanem csak az indokolásból kivehetően, hogy a biztosítási összeg esedékességéig bekövetkező

pénzromlást figyelmen kívül hagyja. Gyakorlatilag azonban a biztosítási összegek valorizációja csak akkor bírna értékkel, ha a biztosítási összeg esedékessége előtt már beállott pénzromlás is figyelembe vétetnék. Nagy kérdés, hogy a Kuria ezen első lépését követni fogja-e a második lépés a biztosítási összegek valorizációja terén.

B. S.

Az ingatlan ügylet írásbeliségi kelléke. A Kuria P. VI. 4944/1925. sz. határozata szerint, ha a kiskorú írásos szerződéssel ingatlanát eladja és nagykorúsága elértével az eladást szóval jóváhagyja, a megerősítés visszahat a szerződéskötés időpontjára és újabb írásbafoglalás nem szükséges. Ez a döntés félreérti a rendelet intézkedéseit. A rendelet az írásbeliség kellékével közismerten a meggondolatlan elhirtelenkedések ellen akar oltalmat nyújtani, és a szóbeli kijelentés pillanatnyi élete helyett, a meggondolásra módot adó magyarosan szólva tempós lassusággal készülő írásbeliség ép arra kell, hogy a józan megfontolás ellenző motívumai is a hosszabb idő révén szóhoz juthassanak. A szóbeli megerősítés elismerése az előző írásra való hivatkozással azért jelentőség nélküli, mert az írásbeliség meggondolásra módot nyújtó természetének akkor kell érvényesülni, amikor a fél akaratelhátározása már joghatályos kötelezettséget létesít. A kiskorúság idejében felvett írásbeli szerződésnél az írásbeliség hasztalanul nyújtja a meggondolási időt, mert hiszen a kiskorúság abszolút védelme mellett főlegesen a megfontolás biztosítása, amikor a kiskorúra a legmegfontoltabban kötött ügylete sem lesz kötelező.

Az autobusz tetején cigarettázó gyereket az apja megdorgálja, hogy ki engedte meg neki a dohányzást. A szepegő gyerek azzal felel, hogy a kocsira ki volt írva, hogy a tetőn szabad a dohányzás. A gyerek elfelejtette, hogy a kocsin való dohányzás tilalma mellett, ami alól a tető asilumot nyújt, ott van az apa második tilalma, amely alól az első tilalom elesése nem ad még felmentést. A nagykorúság elértével a fél felszabadul a kiskorúságnak ügyletkötési korlátja alól, de fennmarad a nagykorúra érvényesülő az a szabály, amely a nagykorúnak is biztosítani akarja, hogy csak komoly megfontolás járjon reá kötelező erővel. Ezt a hivatást pedig nem tölti be az oly rendelkezés, hogy a szóbeli megerősítés is kötelező. Az írásbeliség kellékének a nagykorúság időpontjában kell érvényesülni, mert ezt intenciószerűen nem pótolhatja a kiskorúság idején létesült írás.

B. S.

A Pp-ben meghatározott fontosabb értékhatárok rendelet útján történt felemelését feltüntető táblázatunkra, amelyet dr. *Bátyka Elemér* kir. ítéltáblai tanácsjegyző állított össze, külön is felhívjuk olvasóink figyelmét. A táblázat rendkívül hasznos szolgálatot fog tenni különösen a régebbi idő óta folyamatosan lévő perekben, amelyeknél az irányadó értékhatárt nem a ma érvényben lévő, hanem valamely korábbi szabály alapján kell megállapítani. A fordulónap az egyes rovatok fejeiben van feltüntetve. Hogy a fordulónapot mely perbeli cselekvény szempontjából kell figyelembe venni (keresetlevél beadása, első- vagy másodfoku ítélet stb.): az természetesen az egyes esetek szerint különböző. Az összeállítás teljességre nem tart igényt. Így például nincs felvéve benne a részletügyletből eredő követelésre vonatkozó külön illetékesség (Pp. 45. §. 3. bekezdés) értékhatára. Ezért beszél a cím is a *fontosabb* értékhatárokról.

M.